

Ἀλεξάνδρα Παντζοπούλου

Ὁρέστης Κοντογιάννης

❖ Ποικίλη Λεξις ❖

Τὸ Λαρόν τοῦ 1914

Τὸ ἐφετεινὸν Salon τῶν Παρισίων, μὲ τὰς 43 ἀπεράντους αἰθούσας του, τὰς ὁποίας κοσμοῦσι ἐν ὅλῳ 5747 ἔργα ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς, χαλκογραφικῆς, εὐλογραφικῆς, ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ἐν γένει παντὸς ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὰς ὡραίαις τέχνας, εἶνε τὸ 132. Τὸ πρῶτον διωργανώθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως τὸ 1673, μέχρι δὲ τοῦ 1791 δὲν ἔχομεν εἰμὴ μόνον 36 σαλόν. Τὰ κενὰ ἐξηκολούθησαν μέχρι τοῦ 1872 ὅτε ἔχομεν μόνον 54 σαλόν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως αὐτῆς μέχρι σήμερον οὐδὲν κενὸν ὑπάρχει, ἕκαστον δ' ἔτος ἔχει καὶ τὸ σαλόν του. Καὶ μέχρι μὲν τοῦ 1881 τὴν διωργάνωσιν εἶχεν ἀναλάβει ἡ Ἀκαδημία τῶν ὡραίων τεχνῶν, δηλ. αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις, ἔκτοτε ὅμως ἡ φροντίς ἀνετέθη εἰς ὅμιλον καλλιτεχνῶν, οἵτινες ἔλαβον τὸ ὄνομα Ἑταιρία τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν τὸ ὁποῖον διατηροῦν μέχρι σήμερον καὶ τοὺς ὁποίους ἡ Κυβέρνησις ὑπεστήριξεν

ὁλικῶς. Ἐκαστὸς κατανοεῖ τὴν σημασίαν τῆς μεγάλης αὐτῆς καλλιτεχνικῆς πανδαισίας τῆς φερούσης εἰς ἐπαφὴν τὸ πολὺ κοινὸν μὲ τοὺς μεγαλειτέρους ἀρτίστας, οἱ ὅποιοι ἑκάστοτε ἀναφαίνονται ἀνὰ τὴν ὑφήλιον.

Ἕλληνες καλλιτέχνη ἐκθέσαντες ἐφέτος εἰς τὸ Σαλόν εἶνε ἡ κ. Κλεονίκη Ἀσπριώτου μὲ μίαν εἰκόνα τῆς μητρὸς τῆς. Ἡ δεσποινὶς Σοφία Λασκαρίδου μὲ μίαν σύνθεσιν «Πρὸ τῆς ἐστίας». Ὁ κ. Στέλιος Μηλιόδης ἐκθέτει τὸ «Κανάλι» καὶ μίαν Νεκρὰν φύσιν. Ἡ δεσποινὶς Μάνια Μαύρου ἐκθέτει μίαν εἰκόνα ρωσίδος νεάνιδος. Ὁ κ. Τάσσος Λουκίδης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ρεπό», ἐν ἐσωτερικὸν μὲ ἓνα γέροντα καὶ μίαν γραμὴν καθημένους ἀντικρὺ εἰς μίαν τράπεζαν. Ὁ κ. Καρβωνίδης ἓνα «παλὸν πλοῦσταργιό». Ἡ δεσποινὶς Γουλία Θεοφυλάκτου ἐκ Τραπεζοῦντος ἓνα θερσέν «ἡ Μάμμη», ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγός περὶ Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ἀναφέρομεν καὶ τοὺς τρεῖς γλύπτας.

Τὸν κ. Ἐμμανουήλ Καζζόν, ὅστις διεκρίθη κατὰ τὰς σπουδὰς του θριαμβεύσας ὡς ὑπότροφος τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὅστις ἐκθέτει τὸν «Σκεπτικιστὴν» καὶ μίαν κεφαλὴν γέροντος, τὸν κ. Κ. Δημητριάδην ἐκθέτουσα τὴν προτομὴν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ρωμάνου καὶ ἓν ἀγάλμα γυναικὸς γυμνῆς, καὶ τὴν δεσποινίδα Ἀδριανὴν Γιαννακοπούλου ἐκθέτουσαν μίαν προτομὴν ἐκ γύψου.

Πρὶν τελειώσωμεν παραθέτομεν κατάλογον τῶν μέχρι τοῦδε ἀραβευθέντων εἰς τὸ Σαλὸν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Ζωγράφοι

Κ. Βροῦτζος (ἐκ Λημνου) χαλκοῦν μετάλλιον	1889
Γ. Τακωδίδης χαλκοῦν μετάλλιον	1889
Γ. Τακωδίδης χρυσοῦν μετάλλιον	1900
Ε. Λαμπάκης χαλκοῦν μετάλλιον	1889

Γλύπται

Μπονάνος χαλκοῦν μετάλλιον	1889
Μπονάνος χαλκοῦν μετάλλιον	1900
Κυρία Κασαδέτη Ζαμπάκου χαλκοῦν μετάλλιον	1809
Ε. Καδάκος εὐφημος μνεία	1913
Κ. Δημητριάδης μετάλλιον 3ης τάξεως	1909
Δεσποινὶς Κλεονίκη Γενναδίου εὐφημος μνεία	1891
Ὁ ἀρχιτέκτων Ι. Μούσης εὐφημος μνεία	1888
Ἀργυροῦν μετάλλιον 1889.— Ἀργυροῦν μετάλλιον 1900 μὲ τὴν μνείαν «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».	

Ὁ μύτος τοῦ ἡδωσοιοῦ

Ὁ κ. Γκαράιν, ὁ ὑποβόλευς τοῦ Παλαί Ρουαγιάλ καὶ ὁ ἀρχαιότερος ὄλων τῶν Παρισίων συναδέλφων του διηγεῖται νόστιμα ἀνέκδοτα τῆς θεατρικῆς ζωῆς του.

Εἰς τὸ ἴδιον θέατρον ἐπαίεζ πρό ἐτῶν ἕνας ἡθοποιὸς μὲ τάλαντον, ὁ Ζὰν Περέζ, ὁ ὅποιος ἐγίνεν ὀνομαστός διὰ τὰς φάρσας ποῦ ὀργάνωνεν εἰς βάρος τοῦ συναδέλφου του Ὑασέντ, γνωστοῦ διὰ τὴν ὑπερβολικὰ μεγάλην μύτην του. Κάποτε εἰς τὸ μέσον τῆς παραστάσεως ἐπιανε τὴ μύτη τοῦ Ὑασέντ, τὴν ἔστρεψε πρὸς τὸ κοινόν, ἔστρέφετο καὶ ὁ ἴδιος κ'

ἐλεγέ: «Ὅλοι ἐπισκέπτονται τὰς Κατακόμβας, κανεῖς ὅμως δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐπισκερθῇ τὸν μύτον τοῦ κυρίου». Ὁ Ὑασέντ δὲν προσεδόλλετο καθόλου, κάποτε μάλιστα, διηγοῦνται, ὅτι εἶπεν εἰς ἕνα συνάδελφόν του.

— Σὲ παρακαλῶ, σκούπισε τὴ μύτη μου, εἶσαι πλησιέστερα ἀπὸ μένα!

Ἡ κριτικὴ τοῦ σκύλου

Ἡ «Παρισινὴ Ζωὴ» διηγεῖται ἐν χαριτωμένον ἀνέκδοτον τοῦ Καροῦζου. Ὁ μέγας τενόρος διερχόμενος ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς ἔλαβε πρόσκλησιν ἐκ μέρους τοῦ τραπεζίτου Φράν, διὰ νὰ τραγουδήσῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, ἀντί 10,000 δρ. Ὄταν εἰσῆλθῃ μέσα εἰς τὰ πολυτελῆ σαλόνια τοῦ ἑκατομμυριοῦχου, ὁ Καροῦζο ἐκπληκτός εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς τὸν οἰκοδεσπότην μόνον καὶ τὸ σκυλάκι του. Παρεκλήθη εὐγενῶς νὰ δώσῃ δείγματα τῆς τέχνης του. Ὁ Καροῦζο ἤρχισε μίαν ἀπὸ τὰς ᾄσεις, ποῦ ἐπιτυγχάνει περισσότερον, ὅποτε τὸ σκυλάκι ἤρχισε νὰ γαυγίσῃ σὰν δαιμονισμένο. Τότε ὁ Φράν ἐσηκώθη καὶ εἶπε πρὸς τὸν τενόρον μὲ περισσήν εὐγένειαν.

— Εὐχαριστῶ, μπορεῖτε νὰ παύσετε. Ἦθελα μόνον νὰ μάθω, ἐάν ὁ Τόμπυ γαυγίσῃ καὶ ὅταν ἀκόμη τραγουδᾷτε σεις....»

Οἱ «Βρυκόλακες» καὶ οἱ Ἀγγλοι.

Μετὰ 23ετῇ ἀπαγόρευσιν ἐπαίχθησαν διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ Λονδίνον οἱ «Βρυκόλακες» τοῦ Ἴψεν. Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ ἔργου, τὴν ὁποίαν ἐπηκολούθησεν ἡ ἀπαγόρευσις, μέρος τῶν Ἀγγλῶν κριτικῶν κατεξάνεστη κατὰ τοῦ Ἴψενείου ἀριστουργήματος. Ὅλος ὁ τύπος ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ δράμα ὀχι μόνον εἶναι ἀνυπόφορον διὰ τὰ νεῦρα, ἀλλὰ καὶ ὑπερβολικὰ ἀνήθικον. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν σημερινὴν παράστασιν ρίγος σεμινοτυφίας διέτρεξε τὰς στήλας τῶν πουριτανικῶν φύλλων, ἐνῶ ὁ λοιπὸς Ἀγγλικὸς τύπος ὁμοφώνως ὑποκλίνεται πρὸς τοῦ ἔργου τοῦ Νορδὴγγου ποιητοῦ. Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι εἰς τοὺς «Βρυκόλακας» ἐπιφυλάσσεται μακρὰ σειρά παραστάσεων.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΙ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀντιγόνη Κοψίδα

Μίνα Λουίζου